

PACZUSKI TAUDUL
DORADCY PODATKOWI

PRZEKRÓJ PODATKOWY

29.07.2024

KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Zawieszenie terminów przedawnienia zobowiązań podatkowych w związku z COVID-19 można stosować na korzyść podatnika , wyrok WSA we Wrocławiu z 23 kwietnia 2024 r., sygn. I SA/Wr 864/23	3
Znaczenie pojęcia „reklamacja” dla celów obniżenia podatku akcyzowego zapłaconego od reklamowanych wyrobów , wyrok NSA z 24 maja 2024 r., sygn. I GSK 1841/20	4

Zawieszenie terminów przedawnienia zobowiązań podatkowych w związku z COVID-19 można stosować na korzyść podatnika, wyrok WSA we Wrocławiu z 23 kwietnia 2024 r., sygn. I SA/Wr 864/23

W związku z epidemią COVID-19 uchwalono tzw. „specustawę koronawirusową”, która ustanawiała szczególne reguły dotyczące różnych dziedzin prawa w reakcji na stan epidemii. Ustawa ta, m. in., przez okres ok. 2 miesięcy zawieszała bieg terminów przedawnienia „prawa administracyjnego”. Od początku wątpliwości budziło jednak to, czy określenie „terminy prawa administracyjnego” dotyczy także prawa podatkowego. .

W kontekście tego zawieszenia, podatnik złożył na początku 2023 r. wniosek o stwierdzenie nadpłaty w podatku od nieruchomości za 2017 r. Podatnik przyjął, że termin przedawnienia uległ zawieszeniu zgodnie ze specustawą koronawirusową (co ówczesnie potwierdzała znaczna część orzecznictwa) i nie upłynął z końcem 2022 r.

W międzyczasie, 27 marca 2023 r., NSA wydał uchwałę (sygn. I FPS 2/22), w której stwierdził, że specustawa koronawirusowa nie powodowała zawieszenia terminów przedawnienia zobowiązań podatkowych, ponieważ nie dotyczyła prawa podatkowego.

Z uwagi na treść uchwały NSA, organ podatkowy odmówił wszczęcia postępowania nadpłatowego, twierdząc, że wniosek był spóźniony i dotyczył przedawnionego zobowiązania podatkowego. Stanowisko organu podzielił także organ odwoławczy.

Podatnik zaskarżył odmowę wszczęcia postępowania do WSA we Wrocławiu, który uchylił postanowienie i wskazał, że organ powinien przeprowadzić postępowanie nadpłatowe. W uzasadnieniu wyroku sąd powołał się na uchwałę NSA. Sąd przypomniał, że uchwała odnosi się do innego stanu faktycznego – sytuacji, w której to organ podatkowy wymierza podatek podatnikowi. Zdaniem sądu, wiele względów, w tym w szczególności niejasność przepisów i zasada rozstrzygania wątpliwości na korzyść podatnika przemawiają za tym, aby w sytuacji, w której zawieszenie terminu przedawnienia działałoby na korzyść podatnika, przyjmować, że takie zawieszenie miało miejsce.

Komentowany wyrok oraz kilka orzeczeń zapadłych wcześniej, domykają historię sporu o to, czy specustawa COVID-19 doprowadziła do zawieszenia terminu przedawnienia na 2 miesiące. Spór ten był specyficzny, ponieważ stwierdzenie czy prawo podatkowe stanowi część prawa administracyjnego jest przedmiotem akademickiego sporu dotyczącego podziału dziedzin prawa. W sporze tym różni autorzy od lat prezentowali różne poglądy, ale przed uchwaleniem specustawy nie miało to istotnego wpływu na praktykę stosowania prawa.

Niejasny charakter odwołania odzwierciedlało początkowo sprzeczne orzecznictwo sądów. Spór o to, czy specustawa zawieszała podatkowe terminy przedawnienia rozstrzygnął NSA uchwałą z 27 marca 2023 r. Uchwała ta rozstrzygnęła, że specustawa nie dotyczy przedawnienia zobowiązań podatkowych

Wpływ rozstrzygnięcia tego problemu na podatników był jednak niejednoznaczny. Z jednej strony, podatnicy, wobec których prowadzono postępowanie podatkowe korzystali na braku zawieszenia terminu. Z drugiej strony, na zawieszeniu skorzystała część podatników, która złożyła z opóźnieniem różnego rodzaju oświadczenia lub wnioski o stwierdzenie nadpłaty.

Komentowany wyrok, pomimo pozornej sprzeczności z uchwałą NSA, jest z nią zgodny. W uzasadnieniu uchwały wskazano, że ze względu na „akademiczki” charakter rozgraniczania dziedzin prawa, w indywidualnych sprawach powinno rozważać się stosowanie zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść podatnika. Oznacza to, że możliwe jest przyjmowanie przez sądy przeciwnych stanowisk co do zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Warunkiem jest to, że rozstrzygnięcia są wydawane z poszanowaniem zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść podatnika.

W powyższym zakresie, kształtująca się linia orzecznicza, pomimo, że pozornie sprzeczna, w optymalny sposób rozwiązuje problem niezrozumiałego przepisu uchwalonego w związku z pandemią. W tym zakresie, stosowanie zasady in dubio pro tributario zdecydowanie sprzyja ochronie uzasadnionych interesów podatników i chroni ich przed niestabilną wykładnią prawa.

PIOTR NOWOSIELSKI
DORADCA PODATKOWY

Znaczenie pojęcia „reklamacja” dla celów obniżenia podatku akcyzowego zapłaconego od reklamowanych wyrobów, wyrok NSA z 24 maja 2024 r., sygn. I GSK 1841/20

W ostatnim czasie Naczelny Sąd Administracyjny (NSA) wypowiedział się w sprawie dotyczącej zakresu przedmiotowego oraz podmiotowego pojęcia „reklamacja” na gruncie art. 83a ustawy o podatku akcyzowym. Przepis ten umożliwia, pod określonymi warunkami, obniżenie przez podatnika akcyzy kwoty podatku, do której zapłacenia jest obowiązany, o kwotę akcyzy zapłaconej od wyrobów objętych reklamacją. Jednym z warunków obniżenia jest całkowite zniszczenie reklamowanych wyrobów akcyzowych.

Kanwą omawianej sprawy była sytuacja podatnika (Spółki) będącego producentem oraz dystrybutorem napojów alkoholowych, który zwrócił się do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (Dyrektor KIS) z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej. Dążył w nim do potwierdzenia, że będzie uprawniony do obniżenia należnej kwoty akcyzy, o kwotę akcyzy zapłaconej od napojów, które zostały wydane z zakładu produkcyjnego Spółki (o statusie składu podatkowego) do jej magazynów zewnętrznych, gdzie zostały stwierdzone ich wady (powstałe na etapie przemieszczania

wyrobów do tych magazynów), a które nie zostały jeszcze wydane z tych magazynów do nabywców. Zdaniem Spółki obniżenie akcyzy w opisanej sytuacji również powinno być możliwe.

Dyrektor KIS uznał stanowisko Spółki za nieprawidłowe. Wskazał on, że choć pojęcie „reklamacja” nie zostało odrębnie zdefiniowane dla celów poboru akcyzy, to jednak mając na względzie jego stronę podmiotową, aby mogło do niej dojść, nastąpić powinno faktyczne wydanie wyrobu (napojów) do podmiotu innego niż sam podatnik (do nabywcy). W ocenie Dyrektora KIS, odnosząc się do pojęcia reklamacji, najistotniejszą kwestię stanowi istnienie zatem dwóch podmiotów gospodarczych, z których podmiot nabywający wyrób akcyzowy żąda naprawienia szkody, natomiast drugi będący podatnikiem ma prawo uznania reklamacji w tym zakresie. Dyrektor KIS stwierdził tym samym, że w okolicznościach, gdy podatnik samodzielnie wykrywa wady wyrobu i podejmuje decyzję o jego wycofaniu z dystrybucji oraz zwrócie ze swojego magazynu do składu podatkowego (zakładu produkcyjnego), działa wówczas tylko jeden podmiot. W takiej sytuacji nie dochodzi do skutecznej reklamacji wyrobów akcyzowych, rozumianej jako żądanie naprawienia szkód zgłoszonych przez nabywcę.

Spółka złożyła na interpretację Dyrektora KIS skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (WSA), który jednak ją oddalił. Zdaniem WSA opisany tryb obniżki akcyzy ma zastosowanie wyłącznie do tych sytuacji, w których podmiot, który nabył wyroby od podatnika, zwraca wyrób z powodu jego wad i zgłasza żądanie naprawienia szkody, natomiast podatnik (producent/sprzedawca) ma prawo uznać reklamację w tym zakresie. W konsekwencji, jeżeli wyrób pozostaje nadal własnością/we władaniu podatnika, nie sposób mówić o jego „zwrocie z rynku”, jak wskazano w skardze.

W związku z niekorzystnym wyrokiem WSA Spółka złożyła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA), który omawianym wyrokiem z 24 maja 2024 r. również ją oddalił.

Jak uznał NSA, analizowany przepis/tryb realizacji obniżki został zinterpretowany przez WSA/Dyrektora KIS w sposób prawidłowy. Aby można było mówić o reklamacji, muszą wystąpić w toku zdarzenia dwa podmioty. Konsekwencją uznania reklamacji musi też być jakieś działanie podatnika, związane choćby z naprawieniem szkody na rzecz kontrahenta. Tego rodzaju działania w analizowanej sprawie nie wystąpiły. NSA podzielił stanowisko, że przy interpretacji pojęcia reklamacji należy mieć na uwadze jego cywilistyczne rozumienie. NSA orzekł także, że brak jest w sprawie podstaw do wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości UE (TSUE) z pytaniami prejudycjalnymi, a polskie regulacje prawidłowo implementują przepisy unijne w tym zakresie.

Omawiana sprawa potwierdza ukształtowanie się pewnej linii orzeczniczej – zarówno sądów, jak i organów – dotyczącej rozumienia pojęcia „reklamacja” dla celów rozliczania podatku akcyzowego, zgodnie z którą pojęcie to nie może być interpretowane w oderwaniu od systemu prawa cywilnego.

Jeżeli zatem dane wyroby nie zostały w istocie jeszcze sprzedane i nadal pozostają we władaniu podatnika akcyzy (np. w jego magazynie zewnętrznym, gdzie czekają na finalizację procesu sprzedaży), i to na tym etapie zostaną stwierdzone ich wady jakościowe, powstałe np. w trakcie przemieszczenia ich do ww. magazynu, to należy uznać, że hipoteza normy wynikającej z art. 83a ustawy o podatku akcyzowym (umożliwiającej dokonanie obniżki podatku) nie jest wypełniona. Ze stanowiska sądów oraz organów wynika, iż nie każde wycofanie wyrobu z obrotu handlowego nosi cechy i odbywa się w ramach reklamacji. Samo nazwanie/uznanie danego wycofania za „reklamację” przez podmiot prowadzący skład podatkowy nie przesądza jeszcze o takim, tj. reklamacyjnym, charakterze tego wycofania.

Powyższe prowadzi w konsekwencji do wniosku, że obniżka akcyzy z powodu

Sumarycznie stanowisko zajęte w tej sprawie przez sądy należy uznać za zasadne, znajdujące oparcie w przepisach, a przy tym nie jako nadmiernie formalistyczne/rygorystyczne (jednak wystarczająco skutecznie ograniczające możliwość ewentualnych nadużyć w ww. obszarze). Nieco krytyczniej należy natomiast ocenić odwołanie się w tej sprawie przez sądy do innych regulacji akcyzowych, tj. dotyczących zwolnienia od akcyzy dla wyrobów, które stały się nieprzydatne do spożycia – zwolnienie to dotyczy bowiem wyrobów objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy, która to okoliczność nie występowała w niniejszej sprawie. Mowa tu zatem o dwóch różnych trybach preferencji w akcyzie, które choć służą podobnemu celowi, powinny jednak być rozpatrywane odrębnie.

MATEUSZ ŚLIWIŃSKI
MENEDŻER

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwestia opodatkowania VAT odszkodowania za wywłaszczenie pod inwestycję drogową gruntów, wyrok TSUE z 11 lipca 2024 r., sygn. C-182/23	8
Organ podatkowy I instancji, w rozumieniu art. 239b § 3 OP, nadający rygor natychmiastowej wykonalności decyzji wydanej przez naczelnika urzędu celno-skarbowego – zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 9 lipca 2024 r., sygn. II FSK 442/24	8
Kwestia uwzględnienia we wskaźniku Nexus kosztów poniesionych na nabycie usług programistycznych (niebędących efektem działalności B+R) od osób świadczących te usługi w ramach prowadzonych przez siebie samodzielnych działalności gospodarczych, wyrok NSA z 11 lipca 2024 r., sygn. II FSK 1363/21	8
Zakres przedmiotowy pojęcia dotacja, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT, wyrok NSA z 9 lipca 2024 r., sygn. II FSK 397/24	8
Kwestia zastosowania zwolnienia z VAT odnośnie do usług pośrednictwa przy zawieraniu umów w zakresie realizacji PPK, wyrok NSA z 3 lipca 2024 r., sygn. I FSK 1552/20	8
Zakres przedmiotowy pojęcia ZCP w rozumieniu ustawy VAT i przepisów unijnych, wyrok NSA z 3 lipca 2024 r., sygn. I FSK 1449/20	9

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Wypłacając komplementariuszom w trakcie roku podatkowego zaliczki na poczet zysku, spółka komandytowa nie ma obowiązku pobierania zryczałtowanego podatku dochodowego, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy PIT, wyrok NSA z 2 lipca 2024 r., sygn. II FSK 769/22	9
Przesłanki zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT do usług dotyczących długów, wyrok NSA z 2 lipca 2024 r., sygn. I FSK 1296/23	9
Kwestia stosowania art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT w przypadku braku emisji udziałów w przypadku połączenia spółek z o.o. w procedurze uproszczonej zgodnie z art. 515(1) KSH, wyrok WSA w Warszawie z 10 lipca 2024 r., sygn. III SA/WA 947/24	10
Kwestia oceny czy wydatki poniesione na narzędzia produkcyjne (formy) niezbędne do realizacji projektu B+R, w tym wytwarzane z udziałem podmiotów zewnętrznych mogą być zaliczone do kosztów prac rozwojowych, wyrok WSA we Wrocławiu z 9 lipca 2024 r., sygn. I SA/WR 51/24	10
Prawo do obniżenia podatku VAT należnego o podatek naliczony wynikający z faktur dokumentujących zakup usług doradczych oraz usługi przygotowania prospektu emisyjnego w przypadku zmiany podmiotu listowanego, wyrok WSA w Poznaniu z 4 lipca 2024 r., sygn. I SA/PO 93/24	10
Obowiązki płatnika w zakresie korzystania ze zwolnienia, o którym mowa w art. 22 ust. 4 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 2 lipca 2024 r., sygn. III SA/WA 973/24	11

Kwestia opodatkowania VAT odszkodowania za wywłaszczenie pod inwestycję drogową gruntów, wyrok TSUE z 11 lipca 2024 r., sygn. C-182/23

Artykuł 2 ust. 1 lit. a w zw. z art. 14 ust. 2 lit. a dyrektywy Rady 2006/112/WE z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że: transakcja przeniesienia własności działek gruntu rolnego w trybie wywłaszczenia, w zamian za zapłatę odszkodowania właścicielowi tego gruntu, powinna podlegać opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej (VAT), jeżeli właściciel ten jest rolnikiem będącym podatnikiem VAT i działa w takim charakterze, nawet jeśli nie prowadzi on żadnej działalności w zakresie obrotu nieruchomościami i nie podjął żadnych działań w celu takiego przeniesienia.

Organ podatkowy I instancji, w rozumieniu art. 239b § 3 OP, nadający rygor natychmiastowej wykonalności decyzji wydanej przez naczelnika urzędu celno-skarbowego – zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 9 lipca 2024 r., sygn. II FSK 442/24

Czy w stanie prawnym obowiązującym od 1 marca 2017 r. organem podatkowym pierwszej instancji, w rozumieniu art. 239b § 3 OP, nadającym rygor natychmiastowej wykonalności decyzji wydanej przez naczelnika urzędu celno-skarbowego jest naczelnik urzędu celno-skarbowego czy naczelnik urzędu skarbowego właściwy dla kontrolowanego w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 83 ust. 4 ustawy KAS?

Kwestia uwzględnienia we wskaźniku Nexus kosztów poniesionych na nabycie usług programistycznych (niebędących efektem działalności B+R) od osób świadczących te usługi w ramach prowadzonych przez siebie samodzielnych działalności gospodarczych, wyrok NSA z 11 lipca 2024 r., sygn. II FSK 1363/21

Koszty nabycia usług programistycznych (niebędących efektem działalności B+R) od osób świadczących te usługi w ramach prowadzonych przez siebie samodzielnych działalności gospodarczych należy zaliczyć do kategorii oznaczonej lit. a wzoru, o którym mowa w art. 24d ust. 4 ustawy CIT,

gdyż są to wydatki, które spółka ponosi w bezpośrednim związku z prowadzoną działalnością B+R - opracowywaniem gry komputerowej - z kwalifikowanym IP w postaci autorskich praw do gry komputerowej.

Zakres przedmiotowy pojęcia dotacja, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT, wyrok NSA z 9 lipca 2024 r., sygn. II FSK 397/24

Przepisy ustawy CIT nie definiują pojęcia dotacja. Brak ustawowej definicji pojęcia „dotacja” nie uprawnia jednak do dowolnego określenia jego zakresu znaczeniowego. Uprawnione jest w tym zakresie odwołanie się do ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych w zakresie rozumienia sformułowania „dotacja” zawartego w przepisach podatkowych. W konsekwencji zwolnienie z art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT nie obejmuje pomocy publicznej, którą otrzymała spółka ze środków Funduszu Rekompensat Pośrednich Kosztów Emisji na podstawie zawartej umowy.

Kwestia zastosowania zwolnienia z VAT odnośnie do usług pośrednictwa przy zawieraniu umów w zakresie realizacji PPK, wyrok NSA z 3 lipca 2024 r., sygn. I FSK 1552/20

Z przepisów ustawy o PPK wynika, że konsekwencją zawarcia przez podmiot zatrudniający umowy o zarządzanie PPK jest zawarcie przez ten podmiot z tą samą instytucją finansową umowy o prowadzenie PPK w imieniu i na rzecz osób zatrudnionych w podmiocie zatrudniającym. Tym samym, nie może być wątpliwości, że czynności pośrednictwa doprowadzające do zawarcia umowy o zarządzanie PPK skutkują jednocześnie doprowadzeniem do zawarcia umowy o prowadzenie PPK.

W konsekwencji powyższego, nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że czynności spółki stanowiąc będą wyłącznie pośrednictwo w zawieraniu umów o zarządzanie PPK pomiędzy zatrudniającymi a funduszem, a nie umów o prowadzenie PPK. Czynności składające się na usługę pośrednictwa w zawieraniu umów o zarządzanie PPK pomiędzy podmiotem zatrudniającym i instytucją finansową stanowią równocześnie usługę pośrednictwa w zawieraniu przez podmiot zatrudniający,

w imieniu i na rzecz pracowników, umów o prowadzenie PPK z instytucją finansową.

W konsekwencji rolą ponownie wydającego interpretację organu będzie, przy przyjęciu, że pośrednictwo przy zawieraniu umów o zarządzanie PPK jest jednocześnie pośrednictwem przy zawieraniu umów o prowadzenie PPK, określenie, czy tego rodzaju usługi mieszczą się w dyspozycji art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT, czy też innego punktu tego przepisu.

Zakres przedmiotowy pojęcia ZCP w rozumieniu ustawy VAT i przepisów unijnych, wyrok NSA z 3 lipca 2024 r., sygn. I FSK 1449/20

Zarówno z tez sformułowanych w orzecznictwie TSUE, jak i orzecznictwie sądów krajowych wynika, że kluczem do oceny czy dany zespół składników majątkowych stanowi ZCP jest to, czy ten zbywalny zespół jest w takim kształcie, że bez modyfikacji (bez istotnych zmian) możliwe jest dalsze prowadzenie działalności gospodarczej w podobnym zakresie, czy też mamy do czynienia z grupą składników, które nie stanowią takiej zorganizowanej całości, która niejako „z marszu” od razu umożliwiałaby prowadzenie działalności gospodarczej.

W stanie faktycznym sprawy nie ma wątpliwości, że celem tego nabycia nie jest wyprzedaż składników majątku i likwidacja przedsiębiorstwa. We wniosku jest podkreślane, że ten trzeci wspólnik będzie kontynuował tę działalność. Działalność ta będzie tego samego rodzaju co dotychczas, właściwie nawet nieograniczona ilościowo w porównaniu z działalnością wcześniej prowadzoną.

Ponadto bez dokonania istotnych modyfikacji można prowadzić, w oparciu o ten zespół składników, działalność. W analizowanej sprawie nastąpi bowiem prosta kontynuacja tej samej działalności na tym samym zespole składników. Nie ma także potrzeby dokonywania jakichkolwiek istotnych zmian funkcjonalnych, organizacyjnych, po to, żeby działalność w tym samym kształcie prowadzić. W konsekwencji przychylić należy się do stanowiska, że w sprawie mamy do czynienia z ZCP i tym samym czynność jej przeniesienia należy postrzegać jako

niepodlegającą przepisom ustawy VAT.

Wypłacając komplementariuszom w trakcie roku podatkowego zaliczki na poczet zysku, spółka komandytowa nie ma obowiązku pobierania zryczałtowanego podatku dochodowego, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy PIT, wyrok NSA z 2 lipca 2024 r., sygn. II FSK 769/22

Wypłacając komplementariuszom w trakcie roku podatkowego zaliczki na poczet zysku, spółka komandytowa nie ma obowiązku pobierania zryczałtowanego podatku dochodowego, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy PIT. Ustawodawca w zakresie tego podatku nie wprowadził obowiązku pobierania zaliczek przez płatnika, zaś obliczenie wysokości podatku powinno odbywać się według zasad określonych w art. 30a ust. 6a ustawy PIT. Jest to natomiast możliwe dopiero po obliczeniu podatku należnego spółki komandytowej za rok podatkowy, z którego przychód z tytułu udziału w zysku został uzyskany.

Przesłanki zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT do usług dotyczących długów, wyrok NSA z 2 lipca 2024 r., sygn. I FSK 1296/23

Nie ulega wątpliwości, że usługi dotyczące długów jako takie korzystają ze zwolnienia od podatku przewidzianego w art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT. Przepis ten stanowi bowiem, że „zwalnia się od podatku usługi w zakresie depozytów środków pieniężnych, prowadzenia rachunków pieniężnych, wszelkiego rodzaju transakcji płatniczych, przekazów i transferów pieniężnych, długów, czeków i weksli oraz usługi pośrednictwa w świadczeniu tych usług”.

Dopiero na mocy art. 43 ust. 15 pkt 1 ustawy VAT zwolnienie to nie ma zastosowania do czynności ściągania długów, w tym faktoringu. Z zestawienia tych dwóch ww. przepisów wynika, że nie wszystkie usługi dotyczące długów należy utożsamiać ze ściąganiem długów, z ich windykacją. A zatem rozważając poszczególne stany faktyczne, aby uznać usługę nabywania wierzytelności za usługę ściągania długów należy wskazać w tej usłudze elementy dodatkowe, które pozwolą

zakwalifikować usługę jako ściąganie długów, np. wynagrodzenie prowizyjne, czy premię za ściągnięcie długu.

Kwestia stosowania art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT w przypadku braku emisji udziałów w przypadku połączenia spółek z o.o. w procedurze uproszczonej zgodnie z art. 515(1) KSH, wyrok WSA w Warszawie z 10 lipca 2024 r., sygn. III SA/WA 947/24

Zdarzenie przyszłe, które zostało przedstawione we wniosku nie mieści się w zakresie zastosowania art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT, który wprost odnosi się do części przewyższającej wartość emisijną udziałów przydzieloną udziałowcom spółek łączonych. Przy tym uproszczonym połączeniu, o którym mowa we wniosku, do takiej sytuacji w ogóle nie dochodzi. W przypadku połączenia metodą uproszczoną nie dochodzi do wydania (emisji) udziałów udziałowcom spółki przejmowanej, a co za tym idzie nie można wskazać ich wartości emisyjnej.

Niezależnie stanowisko organu jest także konstrukcyjnie niespójne ze strukturą podatku dochodowego. W art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT chodzi o opodatkowanie przychodu (przyrostu wartości), która stanowi nadwyżkę ponadto to, co w połączeniu przekazano wspólnikom przejmowanej spółki w udziałach. Ta wartość ekonomiczna stanowi przychód do opodatkowania, ale w tym stanie faktycznym ta wartość nie występuje (ze względu na zachowanie struktury udziałowej przy prostym połączeniu).

Kwestia oceny czy wydatki poniesione na narzędzia produkcyjne (formy) niezbędne do realizacji projektu B+R, w tym wytwarzane z udziałem podmiotów zewnętrznych mogą być zaliczone do kosztów prac rozwojowych, wyrok WSA we Wrocławiu z 9 lipca 2024 r., sygn. I SA/WR 51/24

Wydatki poniesione na narzędzia produkcyjne (formy) niezbędne do realizacji projektu B+R, w tym wytwarzane z udziałem podmiotów zewnętrznych mogą być zaliczone do kosztów prac rozwojowych i tym samym rozliczane według zasad przewidzianych w art. 15 ust. 4a ustawy CIT.

Okoliczność, że części tych form czy gotowe formy spółka nabywa od podmiotów trzecich, przy zastrzeżeniu, że ten proces odbywa się pod ścisłym nadzorem tej spółki, nie oznacza, że nie mamy do czynienia z działalnością B+R w tym zakresie.

Prawo do obniżenia podatku VAT należnego o podatek naliczony wynikający z faktur dokumentujących zakup usług doradczych oraz usługi przygotowania prospektu emisyjnego w przypadku zmiany podmiotu listowanego, wyrok WSA w Poznaniu z 4 lipca 2024 r., sygn. I SA/PO 93/24

Zmiana podmiotu listowanego w trakcie procesu przygotowania wejścia na giełdę ma wpływ na ocenę prawa do odliczenia VAT z faktur dokumentujących wydatki poniesione na usługi doradcze oraz przygotowanie prospektu emisyjnego. Nie sposób zgodzić się, że wydatki ponoszone na tzw. IPO były bezpośrednio i ściśle związane z całokształtem działalności spółki. W związku z podjęciem decyzji o zmianie podmiotu, który ma być listowany ze spółki na jej udziałowca, to udziałowiec stał się bezpośrednim beneficjentem spornych wydatków.

Osiągnięcie przez spółkę korzyści finansowych związanych w nabyciem ww. usług nie zmienia tego, że sporne wydatki zostały ukierunkowane na doprowadzenie do tego, żeby to udziały (akcje) udziałowca spółki, a więc innego podmiotu, a nie samej spółki, stały się przedmiotem obrotu giełdowego. A zatem, spółce nie przysługuje prawo do odliczenia VAT wynikającego z faktur otrzymanych po zmianie podmiotu listowanego, gdyż dotyczą one już jej udziałowca (tj. „nowego” podmiotu listowanego).

Zmiana podmiotu listowanego nie może pozostać obojętna również z punktu widzenia dokonanego już odliczenia podatku naliczonego.

Spółka w związku ze zmianą podmiotu listowanego utraci prawo do odliczenia podatku naliczonego w odniesieniu do tych wydatków, które zostały poniesione przed zmianą podmiotu listowanego i miały związek z przeprowadzeniem IPO dla spółki (bądź grupy) ze względu na zaniechanie przez spółkę inwestycji związanej z notowaniem udziałów (akcji) spółki na giełdzie.

Okolicznością obiektywnie niezależną od woli podatnika nie jest podjęcie decyzji biznesowej o zmianie podmiotu listowanego, czy też o odroczeniu całego procesu wejścia na giełdę. Jest to decyzja biznesowa wynikająca z woli podatnika. W tego rodzaju okolicznościach spółka kierując się rachunkiem zysków i strat jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą powinna liczyć się z tym, że po jej stronie dojdzie do utraty prawa do odliczenia podatku naliczonego.

Obowiązki płatnika w zakresie korzystania ze zwolnienia, o którym mowa w art. 22 ust. 4 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 2 lipca 2024 r., sygn. III SA/WA 973/24

Zmiana prawodawcza w zakresie art. 26 ustawy CIT, która nastąpiła z dniem 1 stycznia 2022 r., miała charakter porządkujący, zapewniający przejrzystość tej regulacji i zasadniczo nie wpływała na ocenę obowiązków płatnika w przypadku wypłaty dywidend. Wykreślono rzeczywiście z ww. przepisu granicę kwotową, ale oznacza to tylko tyle, że w odniesieniu do wszystkich wypłat, zastosowanie niepobrania podatku wymaga zachowania należytej staranności. Natomiast ową należyłą staranność należy zasadniczo odmiennie interpretować w przypadku kwot do 2 mln zł i powyżej 2 mln zł. Takie stanowisko wynika z dalszych ustępów art. 26 ustawy CIT.

Z analizowanych przepisów nadal wynika więc, że w odniesieniu do wypłat do 2 mln zł weryfikacja, czy też obowiązki płatnika, mają charakter uproszczony i spółka w takich okolicznościach nie będzie miała obowiązku pełnej weryfikacji statusu udziałowca jako rzeczywistego właściciela otrzymywanych dywidend.

Natomiast jeżeli chodzi o wypłaty dywidend przekraczające 2 mln zł, należy odwołać się do ust. 2e art. 26 ustawy CIT i stwierdzić, że zupełnie inaczej jest rozłożony ciężar poszczególnych obowiązków płatnika, jak również sposób postępowania płatnika jest przedstawiony odmiennie. W takim przypadku płatnik jednak jest zobowiązany do przeprowadzenia pełnej weryfikacji warunków, które umożliwiają skorzystanie ze zwolnienia. W przypadku wypłat przekraczających 2 mln zł należyta staranność będzie obejmowała także badanie kwestii tego, czy odbiorca dywidend jest rzeczywistym właścicielem wypłacanych należności.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Zakres prawa do odliczenia podatku naliczonego z faktur dotyczących budowy sieci kanalizacji sanitarnej w związku z zamiarem wniesienia jej aportem do spółki, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 3 lipca 2024 r., sygn. 0112-KDIL1-1.4012.353.2024.1.MG	14
Wyłączenie z opodatkowania VAT na podstawie art. 6 pkt 1 ustawy VAT przeniesienia działalności ze spółki jawnej na rzecz wspólnika, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 lipca 2024 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.290.2024.2.PRP	14
Skutki podatkowe w VAT odpłatnego udostępnienia przez gminę na rzecz spółki infrastruktury powstałej w ramach inwestycji na podstawie umowy dzierżawy, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 1 lipca 2024 r., sygn. 0113-KDIPT1-1.4012.318.2024.2.ŻR	14
Kwestia posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Polski. Miejsce opodatkowania VAT nabywanych usług logistyczno-magazynowych, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 21 czerwca 2024 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.234.2024.1.RST	15
Skutki podatkowe na gruncie VAT umów franczyzowych zawieranych z podmiotami trzecimi, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 29 maja 2024 r., sygn. 0114-KDIP1-3.4012.154.2024.2.MPA	15
Kwestia wyłączenia obowiązku stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia do sprzedaży energii elektrycznej i gazu na rzecz podmiotu, który ma koncesję Prezesa URE na obrót energią elektryczną i gazem, ale którego zużycie na potrzeby własne nie jest nieznaczące, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 29 maja 2024 r., sygn. 0114-KDIP4-1.4012.154.2024.1.BS	16

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Skutki podatkowe w VAT wniesienia przez gminę do spółki aportem nieruchomości, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 27 czerwca 2024 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.232.2024.2.DS	17
Brak możliwości zmiany formy opodatkowania na podstawie dokonanych wpłat zaliczek, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 27 czerwca 2024 r., sygn. 0112-KDIL2-2.4011.359.2024.1.MM	17
Brak zwolnienia z VAT importu usług pocztowych nabywanych od niemieckiego operatora pocztowego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 czerwca 2024 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.268.2024.2.KT	18
Kwestia obowiązku dokonania korekty odliczonej kwoty podatku na podstawie art. 89b ustawy VAT po otwarciu postępowania układowego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 czerwca 2024 r., sygn. 0113-KDIPT1-1.4012.276.2024.3.ŻR	18
Brak możliwości opodatkowania stawką VAT 0% WDT dokonanej na rzecz oszusta, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 czerwca 2024 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.363.2021.22.KK	19
Kwestia rozliczenia kosztów podatkowych w przypadku zakupu biletów z intencją przeznaczenia ich na wydania pracownicze oraz w przypadku zakupu biletów z intencją przeznaczenia ich na wydania biznesowe, a następnie zmiany przeznaczenia na wydanie pracownicze, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 czerwca 2024 r., sygn. 0113-KDIPT2-1.4011.296.2024.2.KD	19

Zakres prawa do odliczenia podatku naliczonego z faktur dotyczących budowy sieci kanalizacji sanitarnej w związku z zamiarem wniesienia jej aportem do spółki, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 3 lipca 2024 r., sygn. 0112-KDIL1-1.4012.353.2024.1.MG

Wniesienie aportem powstałej sieci kanalizacji sanitarnej do spółki, po oddaniu jej do użytkowania, stanowiące odpłatną dostawę towarów, będzie podlegało opodatkowaniu VAT i nie będzie korzystało ze zwolnienia od tego podatku. Jednocześnie gminie będzie przysługiwało prawo do pełnego odliczenia podatku naliczonego z faktur dotyczących budowy sieci kanalizacji sanitarnej w związku z zamiarem wniesienia jej aportem do spółki. Prawo to będzie przysługiwało, pod warunkiem niezastąpienia okoliczności określonych w art. 88 ustawy VAT.

Wyłączenie z opodatkowania VAT na podstawie art. 6 pkt 1 ustawy VAT przeniesienia działalności ze spółki jawnej na rzecz wspólnika, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 lipca 2024 r., sygn.0113-KDIPT1-2.4012.290.2024.2.PRP

Skoro składniki majątkowe, o których mowa we wniosku, będące przedmiotem przeniesienia na rzecz wspólnika, będą stanowiły przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55 (1) KC, a wspólnik będzie kontynuował działalność gospodarczą dotychczas prowadzoną przez spółkę, to przeniesienie działalności w zakresie najmu powierzchni magazynowych ze spółki na rzecz wspólnika prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą będzie wyłączone z opodatkowania VAT na podstawie art. 6 pkt 1 ustawy VAT.

Skutki podatkowe w VAT odpłatnego udostępnienia przez gminę na rzecz spółki infrastruktury powstałej w ramach inwestycji na podstawie umowy dzierżawy, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 1 lipca 2024 r., sygn. 0113-KDIPT1-1.4012.318.2024.2.ŻR

Odpłatne udostępnienie przez gminę infrastruktury powstałej w ramach inwestycji na rzecz spółki, na podstawie umowy dzierżawy, za które gmina będzie pobierać wynagrodzenie, będzie stanowić czynność podlegającą opodatkowaniu VAT (będzie czynnością cywilnoprawną). Zatem –

w odniesieniu do tej czynności – gmina nie będzie działać jako organ władzy publicznej i w konsekwencji nie będzie mogła skorzystać z wyłączenia, o którym mowa w art. 15 ust. 6 ustawy VAT.

W analizowanym przypadku gmina będzie występować w roli podatnika w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy VAT, a ww. czynność (dzierżawa infrastruktury) – jako usługa zdefiniowana w art. 8 ust. 1 ustawy VAT – będzie podlegać opodatkowaniu VAT. Wykonywana czynność, która podlega opodatkowaniu VAT może albo być opodatkowana właściwą stawką VAT, albo może korzystać ze zwolnienia od tego podatku.

Ani przepisy ustawy VAT, ani też rozporządzeń wykonawczych do ustawy nie przewidują zwolnienia od podatku dla usługi polegającej na odpłatnym udostępnianiu (dzierżawie) infrastruktury powstałej w ramach inwestycji na rzecz zewnętrznego podmiotu, za które gmina będzie pobierać wynagrodzenie, w związku z czym, usługa ta nie będzie korzystała ze zwolnienia od podatku VAT.

W konsekwencji, odpłatne udostępnianie infrastruktury powstałej w ramach inwestycji na rzecz spółki na podstawie umowy dzierżawy będzie stanowić czynność podlegającą opodatkowaniu VAT, niekorzystającą ze zwolnienia od tego podatku.

Gmina będzie miała prawo do odliczenia pełnych kwot podatku naliczonego z faktur dokumentujących wydatki poniesione w związku z realizacją dzierżawionej inwestycji. Przy czym prawo to będzie przysługiwało, o ile nie wystąpią przesłanki negatywne wymienione w art. 88 ustawy VAT.

Kwestia posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Polski. Miejsce opodatkowania VAT nabywanych usług logistyczno-magazynowych, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 21 czerwca 2024 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.234.2024.1.RST

Ze stanu faktycznego wynika, że spółka niemiecka nie zorganizuje na terytorium kraju w sposób stały odpowiednich zasobów osobowych i technicznych umożliwiających samodzielne prowadzenie działalności. Spółka będzie zajmowała się sprzedażą towarów, które zostaną przemieszczone na terytorium Polski w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia czy też importu towarów. Następnie te towary będą magazynowane w magazynie obsługiwanym przez inny podmiot. W dalszej kolejności towary będą sprzedawane na terytorium Polski lub z terytorium Polski.

Spółka nie będzie posiadać na terytorium Polski własnego zaplecza osobowego ani technicznego – bowiem nie będzie wynajmowała w Polsce żadnego lokalu użytkowego, nie będzie zatrudniała na terytorium Polski żadnych pracowników, nie będzie dysponowała na terytorium Polski pracownikami innych podmiotów, którzy zobligowani byliby wykonywać polecenia służbowe wydawane przez spółkę.

Spółka posiada pracownika zatrudnionego w Niemczech w dziale sprzedaży, który będzie odpowiadał za akwizycję klientów na rynku polskim. Nie będzie on jednak upoważniony do zawierania jakichkolwiek umów w imieniu spółki. Spółka również nie zamierza posiadać na terytorium Polski oddziału (filii), przedstawicielstwa czy biura. W konsekwencji w analizowanej sprawie spółka niemiecka nie będzie posiadać stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce.

Usługi logistyczno-magazynowe, stanowią usługi, do których stosuje się art. 28b ustawy VAT (tj. są to usługi, do których nie stosuje się szczególnych zasad ustalania miejsca świadczenia usług na podstawie art. 28e, art. 28f ust. 1 i 1a, art. 28g ust. 1, art. 28i, art. 28j ust. 1 i 2 oraz art. 28n ustawy VAT). Zgodnie z tym, że spółka posiada siedzibę działalności gospodarczej

w Niemczech oraz w jej ocenie nie będzie posiadała w Polsce stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej - miejsce świadczenia usług logistyczno-magazynowej należy ustalić zgodnie z ogólną zasadą dotyczącą ustalania miejsca świadczenia usług, o której mowa w art. 28b ust. 1 ustawy VAT. Tym samym, ww. usługi świadczone przez usługodawcę na rzecz spółki będą opodatkowane w kraju siedziby spółki tj. w Niemczech.

Skutki podatkowe na gruncie VAT umów franczyzowych zawieranych z podmiotami trzecimi, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 29 maja 2024 r., sygn. 0114-KDIP1-3.4012.154.2024.2.MPA

Samo przekazanie przez spółkę towaru do punktu franczyzobiorcy nie będzie wiązało się z przekazaniem franczyzobiorcy władztwa nad towarem, gdyż - jak wynika z treści wniosku - spółka zachowa pełne prawo do rozporządzania towarami. Do przeniesienia prawa do rozporządzania towarami jak właściciel (tj. dostawy towaru) dojdzie dopiero w momencie pobrania towaru przez franczyzobiorcę w celu wydania ostatecznemu odbiorcy (konsumentowi).

Samo przekazanie przez spółkę towaru do punktu franczyzobiorcy nie będzie wiązało się z przekazaniem franczyzobiorcy władztwa nad towarem, gdyż - jak wynika z treści wniosku - spółka zachowa pełne prawo do rozporządzania towarami. Do przeniesienia prawa do rozporządzania towarami jak właściciel (tj. dostawy towaru) dojdzie dopiero w momencie pobrania towaru przez franczyzobiorcę w celu wydania ostatecznemu odbiorcy (konsumentowi).

W związku z powyższym, dla omawianych dostaw moment powstania obowiązku podatkowego powinien być ustalony zgodnie z art. 19a ust. 1 ustawy VAT, tj. z chwilą pobrania towarów przez franczyzobiorcę od spółki, w celu sprzedaży towarów ostatecznemu odbiorcy, w tym bowiem momencie następuje przeniesienie prawa do rozporządzania towarami na franczyzobiorcę jak właściciel.

Odbiorcą towarów oferowanych przez spółkę jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą (franczyzobiorca), będący podatnikiem VAT. W takim przypadku, co do zasady, zgodnie z art. 106i ust. 1 ustawy VAT, fakturę wystawia się nie później niż 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano dostawy towaru, przy czym wystawienie faktury w ww. terminie następuje w związku z realizacją obowiązku ciążącego na podatniku VAT na mocy art. 106b ust. 1 pkt 1 ustawy VAT.

Zgodnie z art. 106b ust. 1 pkt 1 ustawy VAT spółka ma zatem obowiązek wystawienia faktur dokumentujących sprzedaż dokonywaną na rzecz franczyzobiorcy. Przy czym może on wystawiać faktury zbiorcze, które uwzględnią większe grupy transakcji lub wszystkie transakcje zrealizowane przez tego franczyzobiorcę w danym miesiącu. Jednocześnie faktury dokumentujące dostawy towarów na rzecz franczyzobiorcy powinny być wystawione do 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu pobrania przez franczyzobiorcę towarów z punktu sprzedaży w celu sprzedaży ostatecznemu odbiorcy.

W przypadku wykorzystywania towarów przez franczyzobiorcę do czynności opodatkowanych, będzie miał on prawo do odliczenia podatku naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących nabycie towarów związanych ze sprzedażą ich ostatecznemu odbiorcy (konsumentowi). Prawo to będzie przysługiwało pod warunkiem niezrealizowania przesłanek negatywnych, o których mowa w art. 88 ustawy VAT.

Skoro więc franczyzobiorcy przysługiwać będzie prawo do odliczenia podatku naliczonego, to prawo franczyzobiorcy do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony powstanie nie wcześniej niż w rozliczeniu za okres, w którym otrzyma od spółki fakturę. Jeśli franczyzobiorca nie dokona obniżenia kwoty podatku należnego w ww. terminie, może obniżyć kwotę podatku należnego w deklaracji podatkowej za jeden z trzech następnych okresów rozliczeniowych.

Po upływie tych okresów franczyzobiorca może dokonać korekty deklaracji podatkowej za okres, w którym powstało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, albo za jeden z trzech następnych okresów rozliczeniowych, nie później jednak niż w ciągu 5 lat, licząc od początku roku, w którym powstało prawo do obniżenia podatku należnego.

Kwestia wyłączenia obowiązku stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia do sprzedaży energii elektrycznej i gazu na rzecz podmiotu, który ma koncesję Prezesa URE na obrót energią elektryczną i gazem, ale którego zużycie na potrzeby własne nie jest nieznaczne, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 29 maja 2024 r., sygn. 0114-KDIP4-1.4012.154.2024.1.BS

Analiza zastosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia w przypadku danej transakcji powinna też obejmować art. 145e ust. 2 ustawy VAT. Przepis ten należy interpretować jako rozwiązanie ułatwiające zdefiniowanie, w jaki sposób powinno dojść do rozliczenia podatku.

Wymienione w art. 145e ust. 2 ustawy VAT podmioty spełniają warunek bycia podatnikiem, o którym mowa w art. 145e ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, jeśli tylko zostały zarejestrowane jako czynni podatnicy VAT.

Należy to wiązać z uznaniem, że wyszczególnione tam kategorie podmiotów spełniają warunek posiadania statusu podatnika-pośrednika, o którym mowa w art. 145e ust. 1 pkt 1 ustawy VAT.

Zatem posiadanie koncesji wydanej przez Prezesa URE na podstawie ustawy - Prawo energetyczne, umożliwiającej obrót towarami, których obrót został objęty czasowym odwrotnym obciążeniem podatkiem, stanowi o spełnieniu wymogu bycia podatnikiem-pośrednikiem na potrzeby stosowania tego mechanizmu.

Przepis art. 145e ust. 2 ustawy VAT jest przepisem szczególnym wobec przepisu art. 145e ust. 1 ustawy VAT. Oznacza to, że skoro spełnione są warunki, aby uznać kontrahenta za podatnika-pośrednika na podstawie art. 145e ust. 2 ustawy VAT, to nie ma konieczności badania przesłanek, o których mowa w art. 145e ust. 1 ustawy VAT. W konsekwencji, sprzedając na rynku regulowanym energię elektryczną oraz gaz na rzecz kontrahentów, którzy posiadają koncesje na obrót energią elektryczną oraz gazem, spółka powinna stosować mechanizm odwrotnego obciążenia.

W sytuacji, gdy podatnikiem jest nabywca towarów lub usług, wówczas podatnik dokonujący dostaw lub świadczący usługę wystawia na rzecz tego nabywcy fakturę, która nie uwzględnia stawki i kwoty podatku oraz sumy sprzedaży netto, powinna być jednak opatrzona adnotacją „odwrotne obciążenie”. Zatem, gdy spółka sprzedaje na rynku regulowanym energię elektryczną oraz gaz na rzecz kontrahentów, którzy posiadają koncesje na obrót energią elektryczną lub gazem, to powinna dokumentować te transakcje fakturami wystawionymi zgodnie z art. 145g w zw. z art. 106e ustawy VAT.

Skutki podatkowe w VAT wniesienia przez gminę do spółki aportem nieruchomości, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 27 czerwca 2024 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.232.2024.2.DS

Planowane przez gminę wniesienie w formie aportu niepieniężnego składnika majątkowego w postaci niezabudowanej nieruchomości do spółki, będzie stanowiło czynność podlegającą opodatkowaniu VAT, a gmina wystąpi w tym przypadku w roli podatnika w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy VAT. Nieruchomość stanowi teren budowlany zdefiniowany w art. 2 pkt 33 ustawy VAT. W rezultacie, planowany przez gminę aport niezabudowanej nieruchomości nie będzie korzystał ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 9 ustawy VAT.

Gmina nabyła większą nieruchomość – z której następnie w drodze podziału gruntu została wydzielona nieruchomość będąca przedmiotem wniosku – nieodpłatnie na podstawie umowy przeniesienia własności. Transakcja przeniesienia własności nie

została udokumentowana wystawioną na gminę fakturą VAT. Zatem, w odniesieniu do ww. czynności nieodpłatnego przeniesienia własności nie wystąpił podatek VAT.

W takiej sytuacji nie można mówić, że przysługiwało gminie prawo do odliczenia podatku naliczonego przy nabyciu nieruchomości lub że takie prawo gminie nie przysługiwało. Jednocześnie od momentu nabycia do momentu planowanego aportu nieruchomość nie była/nie jest obecnie i nie będzie wykorzystywana wyłącznie na cele działalności zwolnionej od podatku VAT. W konsekwencji, wniesienie przez gminę do spółki aportem nieruchomości będzie stanowić czynność podlegającą opodatkowaniu VAT, niekorzystającą ze zwolnienia z opodatkowania VAT.

Brak możliwości zmiany formy opodatkowania na podstawie dokonanych wpłat zaliczek, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 27 czerwca 2024 r., sygn. 0112-KDIL2-2.4011.359.2024.1.MM

Przepisy podatkowe nie przewidywały i nie przewidują możliwości uznania wyboru/zmiany formy opodatkowania w sposób dorozumiany, tj. przez dokonywanie wpłaty określonym tytułem. Dokonane przez podatnika płatności (wpłaty) do urzędu skarbowego nie stanowią więc – wymaganych zakresem przepisów – „pism” skierowanych/złożonych bezpośrednio do naczelnika urzędu skarbowego (stanowią one bowiem wyłącznie polecenie dokonania stosownej transakcji przez bank – dyspozycję podatnika skierowaną do/wobec określonego banku).

Innymi słowy okoliczność, że środki przebrane przez podatnika znalazły się w dyspozycji Skarbu Państwa na określonym rachunku bankowym oraz fakt, że dana wpłata zawierała oznaczenie w postaci bezpośredniego wskazania tytułu – wskazującego na powód jej dokonania, nie może być utożsamiana z (wymaganym przepisami) złożeniem pisemnego oświadczenia woli bądź sporządzonego na piśmie oświadczenia o zmianie formy opodatkowania. Tym samym, dowód wpłaty podatku nie może zostać uznany za skutecznie złożone oświadczenie o wyborze/zmianie formy opodatkowania do właściwego naczelnika urzędu.

Reasumując, przez wskazanie formularza podatkowego PIT-5 w tytule opisanego pierwszego w ramach działalności gospodarczej przelewu płatności zaliczki na PIT podatnik nie zrezygnował z formy opodatkowania w postaci podatku liniowego wskazanej w CEIDG-1 na rzecz opodatkowania na zasadach ogólnych. Również przez wskazanie formularza podatkowego PIT-5 w tytule opisanego pierwszego w roku podatkowym 2022 przelewu płatności zaliczki na PIT podatnik nie zrezygnował z formy opodatkowania w postaci podatku liniowego wskazanej w CEIDG-1 na rzecz opodatkowania na zasadach ogólnych poczynwszy od roku podatkowego 2022.

Brak zwolnienia z VAT importu usług pocztowych nabywanych od niemieckiego operatora pocztowego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 czerwca 2024 r., sygn. 0113-KD IPT1-2.4012.268.2024.2.KT

Analizując treść art. 43 ust. 1 pkt 17 ustawy VAT i odpowiednio art. 132 ust. 1 lit. a Dyrektywy 112 należy zauważyć, że powyższe zwolnienie obejmuje usługi pocztowe wyłącznie w przypadku gdy: i) są świadczone przez powołaną do tego instytucję tj. operatora obowiązującego do świadczenia powszechnych usług (w przypadku zagranicznego usługodawcy istotny będzie jego status w kraju jego siedziby) oraz ii) dotyczą usług pocztowych, które publiczne służby pocztowe wykonują jako takie, a więc w charakterze operatora, który zobowiązał się do zapewnienia w danym państwie członkowskim całości lub części powszechnych usług pocztowych.

Zatem, jakkolwiek nabywane od niemieckiego operatora pocztowego usługi mają charakter powszechnych usług pocztowych, to w związku z faktem, że niemiecki operator pocztowy nie jest operatorem obowiązującym do świadczenia powszechnych usług pocztowych na terytorium Niemiec, nabywane przez wnioskodawcę ww. usługi nie korzystają ze zwolnienia z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 17 ustawy VAT.

Kwestia obowiązku dokonania korekty odliczonej kwoty podatku na podstawie art. 89b ustawy VAT po otwarciu postępowania układowego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 czerwca 2024 r., sygn. 0113-KD IPT1-1.4012.276.2024.3.ŻR

Obowiązki nałożone na wnioskodawcę przepisami ustawy VAT, w tym obowiązek dokonania korekty podatku naliczonego, nie ustają w chwili otwarcia postępowania układowego. Tym bardziej, że jak wynika z wniosku, wątpliwości dotyczą wierzytelności, dla których 90. dzień od dnia upływu terminów płatności określonych w fakturach upłynął przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego.

Zatem obowiązek dokonania przez wnioskodawcę korekty podatku naliczonego istniał jeszcze przed objęciem wnioskodawcy postępowaniem restrukturyzacyjnym, zatem nie jest to nowa wierzytelność, która powstała już po zawarciu układu i której istnienia wnioskodawca nie byłby świadomy.

Okoliczność, że kilku wierzycieli dokonało korekty podatku VAT należnego nie ma tu znaczenia, ponieważ moment obowiązku pomniejszenia przez wnioskodawcę podatku naliczonego podlegającego odliczeniu wyznaczają przepisy art. 89b ustawy VAT, a nie czynności podejmowane przez wierzycieli.

Wobec powyższego, mając na uwadze obowiązujący stan prawny, a w szczególności art. 89b ust. 1 ustawy VAT oraz przedstawiony opis sprawy stwierdzenia wymaga, że wnioskodawca jest zobowiązany do dokonania korekty odliczonej kwoty podatku naliczonego wynikającego z nieuregulowanych faktur, w rozliczeniu za okres, w którym upłynął 90. dzień od dnia upływu terminów płatności określonych w tych fakturach. Przy czym w przypadku uregulowania danej wierzytelności, stosowanie do art. 89b ust. 4 ustawy VAT wnioskodawca będzie miał prawo do zwiększenia kwoty podatku naliczonego o kwotę podatku (lub jej część), którą uprzednio korygował na podstawie art. 89b ust. 1 ustawy VAT, w rozliczeniu za okres, w którym należność zostanie uregulowana.

Brak możliwości opodatkowania stawką VAT 0% WDT dokonanej na rzecz oszusta, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 czerwca 2024 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.363.2021.22.KK

Pomimo, że w analizowanym przypadku doszło do WDT, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy VAT, nie można uznać, że są spełnione warunki uprawniające spółkę do zastosowania stawki VAT w wysokości 0%, wskazane w art. 42 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy VAT.

W analizowanym przypadku nabywca towarów (podmiot inny niż ten, na który wskazuje prowadzona korespondencja e-mail, a w konsekwencji wystawiona przez spółkę faktura) nie podał spółce swojego właściwego i ważnego numeru identyfikacyjnego dla transakcji wewnątrzwspólnotowych zawierającego dwuliterowy kod stosowany dla podatku od wartości dodanej, nadanego mu przez właściwe państwo członkowskie.

Wobec czego nie można uznać, że spółka posiada dowody, że towary będące przedmiotem wewnątrzwspólnotowej dostawy zostały wywiezione z terytorium kraju i dostarczone do nabywcy towarów (podmiotu innego niż ten, na który wskazuje prowadzona korespondencja e-mail, a w konsekwencji wystawiona przez spółkę faktura) na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej możliwości zastosowania stawki VAT 0% w odniesieniu do WDT udokumentowanych fakturami wystawionymi na rzecz firmy „C”, należy zatem uznać, że pomimo iż nastąpiło przemieszczenie towaru z Polski do innego państwa członkowskiego UE, to towar nie trafił do podmiotu, na rzecz którego dostawa została zafakturowana. Powyższe skutkuje brakiem możliwości opodatkowania tej dostawy stawką VAT w wysokości 0%.

W konsekwencji, dokonana przez spółkę dostawa towarów podlega opodatkowaniu z zastosowaniem stawki VAT właściwej dla sprzedawanych towarów. W przypadku gdy spółka padła ofiarą oszustwa i dostarczyła towar nie do kontrahenta, tylko do osoby podszywającej się pod niego, spółka nie jest uprawniona do zastosowania stawki 0% przewidzianej dla transakcji WDT.

Kwestia rozliczenia kosztów podatkowych w przypadku zakupu biletów z intencją przeznaczenia ich na wydania pracownicze oraz w przypadku zakupu biletów z intencją przeznaczenia ich na wydania biznesowe, a następnie zmiany przeznaczenia na wydanie pracownicze, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 czerwca 2024 r., sygn. 0113-KDIPT2-1.4011.296.2024.2.KD

Koszty poniesione na zakup biletów na wydarzenia kulturalne, mogą zostać uznane za koszty podatkowe w świetle ustawy PIT. Wydatki te spełniają bowiem przesłanki wynikające z art. 22 ust. 1 ustawy PIT oraz nie znajdują się w katalogu wydatków niestanowiących koszty uzyskania przychodów, wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy PIT.

Naliczony podatek VAT niepodlegający odliczeniu od kwoty podatku należnego, może zostać zaliczony do kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 43 lit. a tiret drugie ustawy PIT, o ile dotyczy wydatków, które zostały poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów.

Tym samym, wnioskodawczyni będzie miała prawo do zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów na gruncie ustawy PIT kosztów zakupu biletów z intencją przeznaczenia ich na wydania pracownicze w wysokości kwot brutto, czyli z naliczonym VAT, jeśli nie będzie jej przysługiwało prawo do odliczenia.

Ponadto w odniesieniu do możliwości uznania za koszt uzyskania przychodu, w przypadku zakupu biletów z intencją przeznaczenia ich na wydania biznesowe, a następnie zmiany przeznaczenia na wydania pracownicze, należy stwierdzić, że w sytuacji gdy od wydanych biletów zostanie naliczony podatek VAT (co nie jest przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej interpretacji), zarówno cena netto biletów (tj. pomniejszona o odliczony podatek VAT), jak i następnie naliczony podatek VAT, który będzie należny w związku z nieodpłatnym świadczeniem usług (przekazaniem biletów) na cele osobiste pracowników i zleceniobiorców, może być kosztem uzyskania przychodu na gruncie przepisów ustawy PIT.

PACZUSKI TAUDUL

DORADCY PODATKOWI

PATRYCJA LUTAK
tel. +48 519 898 310
patrycja.lutak@ptpodatki.pl

ANNA PACZUSKA
tel. +48 505 455 593
anna.paczuska@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl

